

brugt dette store Prærogativ til at forlade de ordinære Forhandlinger for at søge sit Plebisit, og naar Ministeriet, da den Dom, hvortil Ministeriet appellerede, var gaaet det imod, bagefter har gjort det, som Folk, der have tabt deres Sag, meget ofte ere tilbøjelige til at gjøre, nemlig at træde op imod Dømmerne saa stærkt, de ere istand til, og efterat Ministeriet nu engang har givet Vælgerne den Lektion, som den anden Oplysning betynder — saa kan Ministeriet ikke efter Alt, hvad der er slet, komme tilbage og sige til Folkethinget: Ja, Tak, mine Herrer! nu kunne vi maatte begynde, hvor vi slap, da jeg sidste Gang var sjet af Dem, lad os nu tage fat med Præangstsystemet, Overenskomstterne og Forhandlingsystemet. Vær saa god, mine Herrer, gjør et Bud, vi ere villige til at begynde forfra igjen. Det tror jeg ikke kan lade sig gjøre; jeg skjønner ikke, der er nogen Mening deri. Jeg for mit Vedkommende siger ialtsald Tak for mig. Efter at den regelmæssige Forhandlingsvei engang er bleven vræget, og Ministeriet engang har sagt til Folkethinget: Vi ville ikke have med Dem at gjøre, vi gaa over Deres Hoveder og føre Samtalen med Vælgerne, saa siger jeg, at den Samtale blander jeg mig ikke mere i, den Samtale er afsluttet for mit Vedkommende. Lad Ministeriet aggjøre den Sag med det danske Folk. Derfor siger jeg, at disse Spørgsmaal, disse tre Punkter, efter min Betragtning ere mig temmelig uvedkommende. Jeg staar med Hensyn til dem her som Bud fra mine Vælgere, der skal bringe det Svar, som Ministeriet har østet af dem. Det kræver ikke mange Dø, det kan gjøres simpelt ved 3 Gange at sige „Ja“ til de Forslag, her foreligger; det har jeg gjort, og det vil jeg gjøre saa tidt, som der frembyder sig Leilighed dertil. Saa er jeg væsentlig færdig, det Dvrigt overlader jeg til Ministeriet. Nu veed jeg vel, at man har sagt: Ja, men paa den sidste Tid er et nyt Moment kommet til; nu er Stillingen forandret, det er ikke Ministeriet, der spørger os om Noget, men Landsthinget, og — siger man saa — Landsthinget er da ialtsald ikke bundet ved den Ting, Landsthinget har jo ikke opløst Folkethinget; Landsthinget naar udenfor, det er et nyt Moment, der er kommet til. Dertil vil jeg sige, hvad det ærede Medlem fra Aarhus (Singersted), der sidder her tæt ved mig, nylig saa høit fremhævede, idet han forleden Dag mindede sine Meningsfæller om, at de ogsaa have et Ansvar, og da sagde saa stærkt gjen-

tagende: Det er ikke alene Regjeringen, der har Ansvar for Regjeringens Ydelse, vi have ogsaa Ansvar. Deri tror jeg, at det ærede Medlem har Ret, han har ogsaa Ansvar, og hans ærede Meningsfæller have et Ansvar. Jeg tror nemlig ikke, man kan stille Ministeriet og det ministerielle Parti; de to Ting følges ad. Naar Ministeriet opløser Folkethinget, saa er det ministerielle Parti ansvarligt for denne Oplysning. Naar Ministeriet lider et Nederlag ved Valgene, saa lider det ministerielle Parti ogsaa et Nederlag ved Valgene, det maa tage Konsekvenserne af at være ministerielt Parti, af at have denne Regjering og den Fordel, der er forbunden dermed; det Spøde har paa den anden Side ogsaa noget Svært ved sig. Jeg ser altsaa ikke rettere, end at det lader sig ikke gjøre paa den Maade for et ministerielt Parti, at først fører det sin Proces ved Hjælp af sit Ministerium, det sender først sin Forvalter i Retten med sin Fuldmagt, og saa, naar det har tabt sin Sag, siger det: Nu skyde vi denne Fuldmagt tilbage, nu møde vi selv, og saa kommer det den næste Dag og siger: Lad os begynde den Sag forfra, her ere vi selv. Her gjælder det, at Dordet sanger, og Fuldmagten forpligter. Naar altsaa den ene Gang Ministeriet piler sine Vædringer op, og det ministerielle Parti tiltræder dem, saa er det en Situation, som er klar, og naar det saa næste Gang ster paa den Maade, at det er det ministerielle Parti, der piler Vædringerne, og Ministeriet, der tiltræder dem, saa foreligger der ikke en anden Situation, men ganske den samme. Jeg tror altsaa, at vi let kunne blive enige om, at den Forandring, som der skulde foregaa, eksisterer kun i Fantastien, den har intet Virkeligt at holde sig til. Nu kan jeg saa godt forstaa, at det ministerielle Parti, selv afsjet fra den Pængivenhed, det maatte føle for Conseqvensspræsidenten og dette Ministerium i det Hele taget, vilde være villigt til at tage en hvilkenkomhelst Situation, som det troede, at der kunde være. Noget vundet ved; det undrer mig altsaa aldeles ikke, at Landsthinget har tillet sig i Spidsen og pilet Vædringer op, men det undrer mig lidt, at Conseqvensspræsidenten og Ministeriet har taget imod dem. For det Første synes jeg, at Conseqvensspræsidenten kunde have sagt til Landsthinget som saa: Ja, det er meget godt, men jeg hender Folkethinget, det nyter ikke; selv om de ikke ellers udmærkt sig ved store Gvner, saa ere de dog saa fuffige, at det kunne de strag se, hvorledes det hænger sammen